

Mối xẻ quan hệ với Nga của nội các Trump

Nguồn: Nina Khrushcheva, "The Manchurian Cabinet", *Project Syndicate*, 14/12/2016.

Biên dịch: Nguyễn Lương Sĩ | **Hiệu đính:** Lê Hồng Hiệp

Sự chuyển tiếp của Donald Trump từ vị trí Tổng thống đắc cử sang tiếp quản quyền lực thực tế gợi nhớ nhiều nhất về một thể loại phim Hollywood bị lãng quên: tâm lý hoang tưởng. Có lẽ bộ phim hay nhất của thể loại này là bộ phim *The Manchurian Candidate* (Ứng viên Mãn Châu), đề cập đến một mưu đồ cộng sản trong việc sử dụng người con trai bị tẩy não của một gia đình cánh hữu hàng đầu nhằm lật đổ hệ thống chính trị Mỹ. Với sự mẫn mộ mà dường như Trump và các quan chức được ông chỉ định dành cho Tổng thống Nga Vladimir Putin, thực tế cuộc sống có thể sẽ bắt chước theo, nếu không muốn nói là vượt xa, cả nghệ thuật.

Chắc chắn rằng, sự mẫn mộ Putin mà Trump, Ngoại trưởng được bổ nhiệm Rex Tillerson, và Cố vấn An ninh Quốc gia Michael Flynn cùng chia sẻ không phải là kết quả của việc bị tẩy não, trừ khi bạn xem tình yêu tiền bạc (và dành cho những người có thể mang lại tiền cho bạn) là một dạng tẩy não. Tuy nhiên, hội chứng

cuồng Kremlin (Kremlinophilia) như vậy – cải lại từ một từ gợi nhớ về chứng hoang tưởng thời Chiến tranh Lạnh – rõ ràng là rất xa lạ với nước Mỹ.

Hãy xem xét sự chế nhạo mà Trump và phe của mình dành cho các báo cáo của CIA về việc hacker do Điện Kremlin chỉ đạo đã can thiệp vào cuộc bầu cử tháng trước theo hướng có lợi cho Trump. Theo cung cách điển hình, Trump đã buông ra những dòng tweet miệt thị CIA theo kiểu họ làm theo chỉ đạo của đối thủ bại trận của ông, Hillary Clinton. Người được ông chỉ định vào vị trí Thứ trưởng Ngoại giao, John Bolton, thậm chí còn đi xa hơn khi cho rằng hành động của Hội đồng Dân chủ Quốc gia và chủ tịch chiến dịch của Hillary Clinton, John Podesta, là một chiến dịch kiểu “vu cáo” (false flag) nhằm bôi đen một Kremlin vô tội.

Ý tưởng rằng vị Tổng thống đắc cử của Hoa Kỳ sẽ nghiêng về điện Kremlin hơn là các quan chức CIA và thậm chí là cả những thành viên kỳ cựu nhất ngay trong Đảng của ông vốn dĩ đã là một ý tưởng kỳ quặc và nguy hiểm. Nhưng sự chỉ định đồng thời ông Tillerson – CEO lâu năm của Exxon Mobil, công ty năng lượng quyền lực nhất nước Mỹ, nơi đầu tư hàng chục tỷ đô la vào nước Nga – trở thành Ngoại trưởng đã đưa chuyện tình với kẻ thù chính (của nước Mỹ) lên một cấp độ chưa từng có trong lịch sử Hoa Kỳ.

Đối với Tillerson, đứng về phe Nga để chống lại Hoa Kỳ không phải là điều gì mới mẻ. Hãy xem các lệnh trừng phạt mà Hoa Kỳ và châu Âu áp đặt lên nước Nga nhằm đáp trả lại việc sáp nhập Crimea của quốc gia này vào năm 2014 – một hành động phi pháp hiển nhiên. Thay vì ủng hộ chính sách của Hoa Kỳ, Tillerson lại xem thường nó. Thay vì tôn trọng tuyệt đối lời kêu gọi của Tổng thống Barack Obama dành cho ExxonMobil về việc không cử đại diện tham dự Diễn đàn Kinh tế thường niên Saint Petersburg sau vụ sáp nhập, Tillerson ngang nhiên cử người đứng đầu một trong những công ty quốc tế của ExxonMobil tham dự. Và thay vì trả lại Huân chương Hữu Nghị mà ông nhận được từ Putin vài tháng trước vụ xâm chiếm Crimea, Tillerson lại tiếp tục tán dương địa vị của mình như là một “người bạn của Vladimir”.

Flynn, cũng giống như Tillerson, đã hưởng lợi từ sự khó khăn của điện Kremlin. Sau khi bị ông Obama sa thải vì sự quản lý kém cỏi của mình tại Cục Tình báo Quốc phòng, Flynn lập tức bắt đầu nuôi dưỡng các mối làm ăn với nước Nga. Và Putin dường như rất vui mừng khi nhìn thấy các cánh cửa kinh doanh được mở ra đối với Flynn. Có cả một bức ảnh hiện tai tiếng của Flynn ngồi cạnh Putin tại một bữa tiệc của kênh *Russia Today*, một kênh truyền hình cáp được Kremlin hậu thuẫn – vốn là một nguồn chủ yếu của các tin tức thiên kiến và thậm chí giả mạo tràn ngập nước Mỹ trong suốt chiến dịch tranh cử gần đây.

Đối với Trump, các phát biểu của các con trai ông cho thấy rằng, nếu dư luận Mỹ có thể xem được các khoản hoàn thuế và các khoản vay làm ăn của Trump, họ sẽ nhận ra rằng ông cũng từ lâu đã tư lợi dựa vào tiền của Kremlin. Ông rõ ràng đã kiếm tiền từ vô số các ông trùm của nước Nga. Năm 2008, ông chuyển nhượng một trong những biệt thự của mình ở Palm Beach cho Dmitry Rybolovlev, một ông trùm ngành phân bón, với giá 95 triệu đô la. Sergei Millian, người đứng đầu Phòng Thương mại Nga – Mỹ, được cho là đã tạo điều kiện cho vô số khoản đầu tư từ Nga vào các dự án của Trump. Đối với Trump, không có khoản tiền nào là quá bẩn thỉu để không thể dứt túi.

Sự ngưỡng mộ của Trump dành cho nước Nga – hoặc, chính xác hơn, là dành cho người giàu Nga – là rõ ràng từ rất lâu trước khi người Mỹ đi bầu cử, tương tự là thói quen sử dụng các cố vấn cùng quan điểm. Trong nhiều tháng, chiến dịch tranh cử của Trump được điều hành bởi Paul Manafort, một nhà hoạt động chính trị đã giúp giành chiến thắng cho vị Tổng thống bị thất sủng Viktor Yanukovich trong cuộc bầu cử tổng thống năm 2010 của Ukraine. Trump chỉ cắt đứt mối quan hệ công khai với Manafort sau khi chính phủ dân chủ hiện tại của Ukraine tiết lộ các tài liệu cho thấy hàng triệu đô la tiền mặt mà Yanukovich đã trả cho Manafort.

Khi lễ nhậm chức của Trump tới gần, người Mỹ phải đối mặt với ba câu hỏi lớn. Câu hỏi thứ nhất, dưới góc độ nào đó, sẽ tương tự như câu hỏi mà Trump đặt ra về bà Clinton trong chiến dịch tranh cử: điều gì sẽ xảy ra nếu FBI tìm thấy chứng cứ phạm tội của Tổng thống? Hoặc, có lẽ nhiều khả năng hơn trong trường hợp của Trump, điều gì sẽ xảy ra nếu Tổng thống cố gắng bịt miệng các điều tra của FBI về hoạt động thương mại liên quan đến Nga của ông, hoặc về các hành động của những tay chân như Manafort?

Câu hỏi thứ hai, câu hỏi mà Thượng viện Hoa Kỳ phải đặt ra trước khi phê chuẩn Tillerson cho vị trí Ngoại trưởng, liên quan đến mức độ lợi ích tài chính của ông và ExxonMobil ở Nga. Thượng viện cũng cần phải điều tra Tillerson đã hợp tác chặt chẽ như thế nào với Igor Sechin, chủ tịch Rosneft và là cựu đặc vụ khét tiếng của KGB, đặc biệt trong việc tái quốc hữu hóa phần lớn ngành công nghiệp dầu mỏ Nga và đặt nó dưới sự kiểm soát cá nhân của Sechin. (Các câu hỏi tương tự phải được đặt ra về Flynn, mặc dù do vị trí Cố vấn An ninh Quốc gia không cần phải được phê chuẩn bởi Thượng viện nên hầu như không thể làm được gì để ngăn cản việc bổ nhiệm ông này).

Câu hỏi lớn nhất liên quan tới người dân nước Mỹ. Liệu họ có sẵn sàng chấp nhận một Tổng thống lên án những người đàn ông và phụ nữ mạo hiểm tính mạng của mình để bảo vệ Hoa Kỳ, nhưng đồng thời nhanh nhẩu khen ngợi và bảo vệ Putin và các tay chân thân tín của mình khi các hành vi liều lĩnh, thậm chí phạm tội, của họ bị tiết lộ?

Vào cuối phim *Ứng viên Mãn Châu*, một nhân vật bị tẩy não khác – nhân vật Marco do Frank Sinatra thủ vai – thoát ra khỏi kế hoạch được định sẵn cho ông để chặn đứng mưu đồ của những người cộng sản. Nhưng đó là Hollywood thời Chiến tranh Lạnh: dĩ nhiên là người tốt giành chiến thắng. Còn bộ phim của Trump có vẻ sẽ không kết thúc tốt đẹp như vậy.

Nina L. Khrushcheva là giáo sư ngành Quan hệ Quốc tế tại Đại học The New School, New York, và nghiên cứu viên cao cấp tại Viện Chính sách Thế giới.

Copyright: Project Syndicate 2016 – [The Manchurian Cabinet](http://www.manichuriancabinet.com)

Nguồn: <http://nghiencuuquoccte.org/2017/02/08/quan-he-nga-noi-cac-trump/>

www.vietnamvanhien.info

Tủ Sách Văn Hiến với hơn 4600 tác phẩm